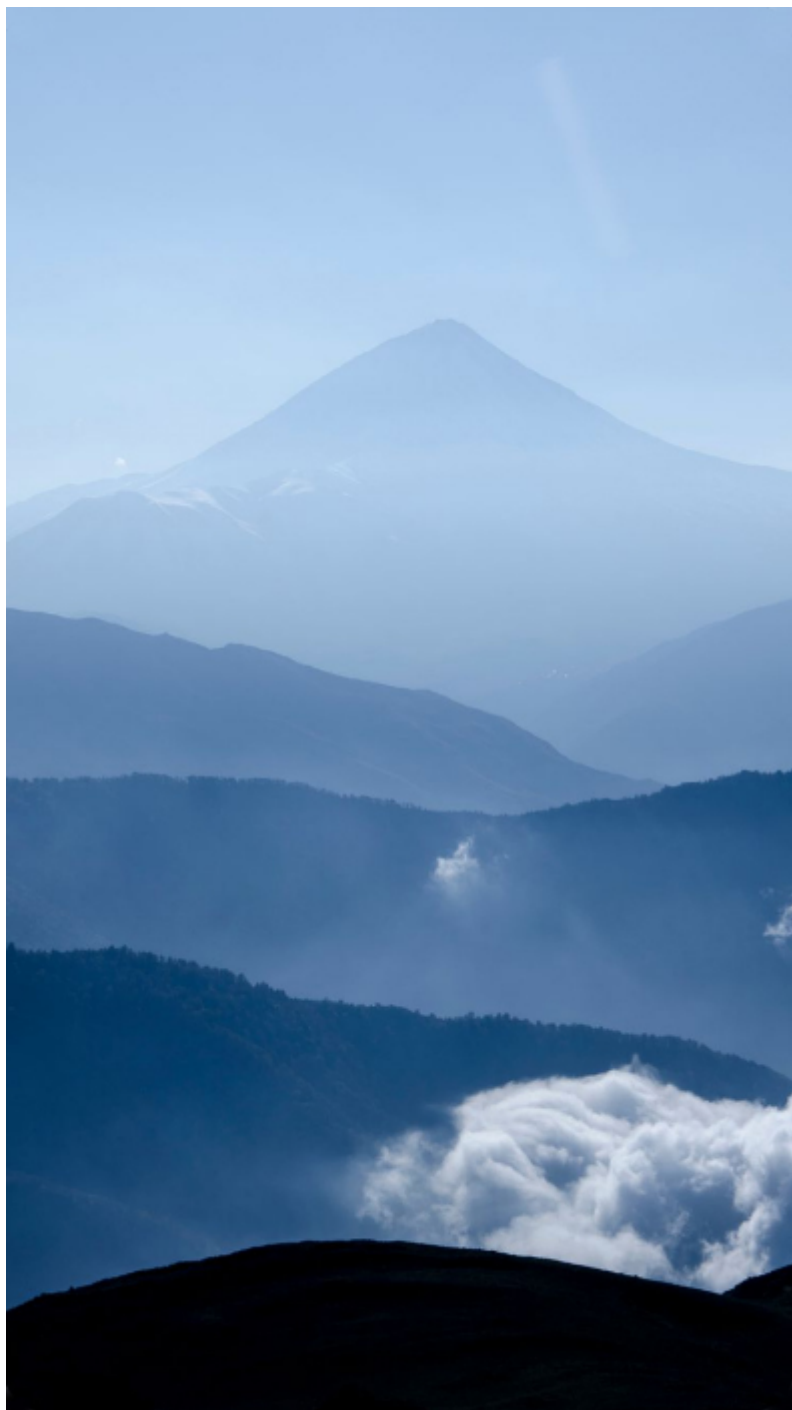

Cesta, po které půjdeme

Ved' mne cestou své pravdy, Hospodine.

Žalm 25,5-6

Připadá mi, jako bychom těch tři sta šedesát pět dní vystupovali na horu a dnes se konečně dostali na její vrchol. Víme, kudy jsme šli a čím jsme prošli. Někdo se často usmíval, jiný často plakal; někdo procházel bolestmi těla, srdce, někdo si téměř zoufal, nevěděl, jak dál. Někdo šel cestou poklidnou, jiný obtížnou. Někdo kráčel svižně, jiný sotva zvedal nohy a každý jeho krok byl bolestivý. Ale při každém z nás Pán Ježíš a věřím, že byl nejbližší těm, kteří prožívali nejvíce bolesti, těžkostí a problémů.

Jen se podívej nazpět na tu cestu, po které jsi letos šel, zda bys bez Toho, který tě podepíral, bez Pána Ježíše, došel bez újmy až sem, na konec roku. A jak bys dopadl, kdyby tě Bůh nepřenesl přes nebezpečné úseky cesty jako orel na svých perutích?

Co je za námi a kudy jsme šli, víme. Stojíme na vrcholu „hory“ a díváme se již jiným směrem. Cesta, po které budeme sestupovat, se ztrácí v mlze, není vidět do dále. Žalmista nám ale radí: *„Každodenně skládám svou naději v tebe.“* Víím, Pane, že přede mnou a se mnou půjdeš Ty! Může být něco bezpečnějšího? „Mlha“ se rozplyne, tma pomine, neboť *„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku.“* (Ž 119,105).

„Ty jsi moje světlo, Hospodine. Hospodin žárí do mých temnot.“ (2 S 22,29).

Věřím, že i nám toto Světlo bude zářit do našich temnot po celý nastávající rok! Nastanou-li těžkosti, víme, o koho se můžeme opřít a na koho se spolehnout. Ježíš Kristus bude naším světlem, naší záštitou a naším pevným útočištěm!

Na dveře nám tluče čas,
slyšíš ten jeho hlas?
Ten příští čas je tady!
Zvedněme času brán závory!
Čas zítřejší dveře otvírá.
Je na dosah!
Kdo věří, nemusí mít z něho strach.

Vlastimil Pospíšil